

"Vi vill bo ihop"



I 23 år har de varit gifta. Nu sover Evangelos utanför kvinnohärbärgets där hans fru Alexandra har plats. "Socialtjänsten tycker inte att det är ett måste att vi bor ihop. Men det tycker vi".

Så här berättar Evangelos:

"Socialtjänsten följer inte de grundläggande lagarna om att alla har rätt till tak över huvudet och bidrag enligt riksnormen, 4000. Det ska du få oavsett om du är narkoman eller inte. Jag har fått avslag på normen i tre år nu. En månad får jag men inte nästa och så håller det på. Det är fruktansvärt att de beter sig så. De representerar kommunen men de har inga svar på varför.

Alexandra och jag har varit gifta i 23 år, men det är inte ett måste att få bo ihop tycker soc. För de pengar som de betalar

för härbärge per natt skulle vi kunna bo på hotell.

De har inte fattat. 'Ni har haft problem' säger de. Ja, det är därför jag är där, annars skulle jag klarat mig utan soc. Nu har jag sovit ute en vecka för att vara nära min fru. Men hon måste gå in klockan nio på kvinnohärbärgets för att inte förlora sin plats. Vad ska jag göra då? Då blir det att jag hittar på nåt tok fast jag inte vill. Jag har suttit inne några månader nu, stjäls jag så blir det så. Systemet fungerar så. Man ska respektera lag och ordning. Jag är ingen ängel men jag försöker. Det borde vara lika hårt mot de där bakom kulisserna. De som kan skaffa advokat. Jag hoppas de är lika laglydiga de som pekar finger åt oss. Det är den inhemska terrorismen man ska vara rädd för, den som vi föder själva. När den flödar in i samhället föder det bara hat. Men vi bor i Sverige, jag älskar det här landet, vi har våra konflikter men det är som i alla civiliserade länder, man blir inte skjuten, eller borttappad, vi kan sitta ner och diskutera för att lösa saker och ting.

Alexandra och jag åkte ner till Grekland, men jag är för lite grek, där är alla korrupta. Vi jobbade mycket Alexandra och jag, vi drev egna företag, vi hade varsin städfirma och hon jobbade med konst. Vi fick barn, det var oreda i våra respektive familjer, jag hade en mor som var psykiskt sjuk. Så började vi köpa kola, ja, så gick det åt helvete.

Det enda vi har är varandra. Jag har en bokning på ett vandrarhem i Farsta, men jag vill vara nära Alexandra och hennes härbärge är på Södermalm. Vi måste visa soc att vi sökt tio lägenheter. Jag har väl ungefär 22 betalningsanmärkningar. Vem skulle hyra ut till oss? Det är moment 22. Men det är inte bara deras fel. Jag har inte gått spikrakt. Men jag är bara lilla Evangelos, de representerar staten, alla anställda på soc är ett ansikte för staten. Vi har väktarna och de anställda på soc. Vad får vi för deras löner? Det är de vanliga människorna som betalar.

Jag har hållit på med amfetamin i 20 år. Vad skulle jag göra om jag fick det som medicin? Jag skulle ta ett städjobb för att ha något att göra. Nu får jag ägna all tid åt att leta någonstans att sova, leta efter amfetamin. Det här med eget ansvar, man frågar inte patienten: Aha, du har cancer hur fick du det? Har du rökt, ja då får vi se om vi kan göra något för att hjälpa dig. Så säger man ju inte. Men för oss gäller det.

Under de här fem åren som vi har varit hemlösa har vi fått bo tillsammans en gång på ett akutboende. Det gjordes om till planeringshem sedan men vi fick flytta efter bara några månader. Vi blev utslängda för att vi hade för mycket saker, vi fick inte ens komma på återbesök. De sa att det var en brandfara. Ja vi hade mycket saker, men de hade ju sett oss ta in dem. Två 90-tumsteveapparater som jag hade hittat i soprum till exempel. Nu har ni brutit er planering så soc. Nu har vi inte levt i en lägenhet på många år.

Men vi tänker inte skilja oss, där står stolparna. Det är bara att kämpa på. Det finns alltid något att vara glad för. Vi har gjort många dumheter men vi har försökt växa i mänskliga relationer. Vi människor korsar varandras väg, den ena på väg att lämna på dagis, den andra har sovit ute – men nästa dag skiner solen.

Om det här väcker ert intresse när ni läser, så finns det ett sätt för er alla att hjälpa oss. Starta diskussionen om att få igång ett team, liknande det som finns för opiatberoende, där man legalt kan hämta sin medicin. Tycker ni att vi har något att komma med, stöd oss gärna genom att köpa boken *De okonventionella*, all författarvinst delas av bokens 20 deltagande.

Text: Anna Fredriksson

Foto: IngelaS